

AUDITIONMATERIALE – BORKA

FØRBRØDRINGSSANGEN.

- Borka: *Hvem si'r skoven er din skov?
Hvem si'r skoven er din?
Hvem si'r bjerget er dit bjerg?
Hvem si'r borgen er din?*
- Mattis: *Det er mit sted, mer' end dit sted!
Mig der kom på bjerget først!
Borgen den har navnet efter
den af os, som er den størst'!*
- Borka: *Ti dog stille, skoven er sin egen, helt sig selv,
ligesom bjerget – røverborgen – ejer kun sig selv.
Dudududududududu dududududududu
- den ejer kun sig selv!*
- Mattis: *Pas nu på, gå din vej. Lad mig være alene og slippe for dig!*
- Borka: *Hold da op, tænk dig om, hvo'n sku' du kunne undvære mig?
Hvem si'r retten er din ret?
Hvem si'r din smager bedst?
Hvem si'r fjenderne er dine?
Hvem si'r fjender er flest?*
- Mattis: *Du er min ven, mer' end min ven
- sådan er det, vil jeg tro.
Vi ku' leve – røve sammen
stjæle os lidt fred og ro!*
- Mattis + Borka: *Ti dog stille – vi har hørt en lille loppe gø.
Vi vil kæmpe sammen – for hinanden vil vi dø.
Dudududududududu dududududududu
- for hinanden vil vi dø!*

Mattis: Borka!

Borka: Det var godt, Mattis – at du kunne komme så usandsynlig hurtigt!

Mattis: Jeg ville være kommet før, men jeg havde lige en lille sag, jeg skulle ha' klaret først.

Borka: Hva' for en sag?

Mattis: Et digt jeg skrev her på morgenkvisten: "Klagesang over en død Borkarøver", hedder det. Undis kan muligvis trøst sig lidt med det, når hun bli'r enke.

Borka: Du burde tænke mere på at trøste Lovis, som altid må trækkes med dig og din store kæft. Hør her, Mattis! I Borkaskoven kan man ikke bo længere. Fogedknægtene sværmer rundt som fluer, og et eller andet sted måtte jeg jo ta' hen med kone og barn og alle mine røvere.

Mattis: Meget muligt. Men bare sådan at stjæle sig et sted at bo, uden at spørge – det er der ingen normale der gør – med bare lidt hjemme heroppe!

Borka: Det var da noget underligt noget at høre fra en røver. Har du ikke altid taget, hvad du havde lyst til – uden at spørge?

Mattis ved ikke, hvad han skal svare.

Mattis: Når vi nu taler om løst og fast. Det kunne være interessant at vide, hvordan I kom ind i borgen – jo, for så kunne vi jo smider jer ud den samme vej!

Borka: Du har altid været en spøgefugl, Mattis. – Hvordan vi kom ind? Jo, ser du, Birk hér, min søn, klatrede op ad bjergvæggen med et reb efter sig, som han gjorde fast øverst oppe, så vi alle kunne klatre efter. Og så var det jo bare at gå lige ind i borgen, og indrette sig en rigtig røverhule.

Mattis: Jeg kender ikke til nogen indgang fra nordsiden.

Borka: Der er meget, du ikke kender til, eller husker. Men du husker vel trods alt, hvor den gamle svinesti lå, da vi var børn. Dér hvor du og jeg fangede rotter, indtil din far opdagede os – og stak mig en ørefigen, så jeg troede knoppen røg af.

Mattis: Ja, han gjorde meget godt min far – det gjorde han. Alle ærkeslyngler af Borkaslægten kom under behandling – så snart han faldt over dem.

Borka: Jojo. Og den ørefigen lærte mig, at alle fra Mattisslægten er mine fjender på liv og død. Førhen vidste jeg knap, at vi hørte til hver sin slægt – du og jeg, og det vidste du vel heller ikke?

Mattis: Men nu ved du det, og nu bli'r her enten klagesang over en død
Borkarøver eller også også forlader du og dit slæng Mattisborgen,
samme vej som I kom ind.

Borka: Der kan nok blive klagesang af både den ene og den anden slags. Men i
Borkafæstningen bor jeg – og her bli'r jeg!

Mattis: Hvordan det bli'r med den sag – skal nok vise sig!